

Harangszó jelezte a vihart

■ A szekrénybe csapott a villám, szilánkokban repültek szét a poharak, az üvegek.

Nyírácsád (HBN – K. Z. E.)
– Pusztító viharok, zivatarok régen is voltak. Szinte minden idősebb embernek van egy-egy viharélménye, aminek emléke kitörölhetetlen marad. Őriz ilyet a nyírségi községben élő Csik Józsefné Margitka is, aki gyermekkorát a Szamos partján töltötte. – Kora délután már lát-szott, hogy nagy idő jön fel, így édesapámmal kimentünk össze-gyűjteni a szénát a töltés olda-lába. Apám helyett, aki kocsmáros volt, délután édesanyám ment nyitni. A vihar elől sokan a kocsmában kerestek menedé-
ket. Úgy mesélték, egyszer csak nagy fényesség támadt, az ajtó-ban álló legényt valami látha-tatlan erő félrecsapta, édesanyá-mat pedig kidobta a pult mögül a söröshordók közé. A villám a szekrénybe csapott, szilán-kokban repültek szét a pohar-
ak, üvegek. Édesanyám még órák múlva is reszketve ült egy rekesz tetején. A Jóisten vigyá-zott a kocsmába menekült embe-rekre, senki sem sérült meg – idézte 43 évvel ezelőtti emlé-keit Margitka.

Nyaranta félelmetes felhők, villámok kerekednek

(Fotó: Buszlai Krisztián)

A 72 esztendős Béres Istvánné Irénke lánykora szinte minden évéből előtolakodik egy-egy viharélmény.

Kettéhasadt az eperfa

– Tizenennyolc éves lehettem, éppen a tornácot sepertem, amikor hirtelen nagy idő jött fel. Olyan fekete lett az ég alja, mint a szurok. Csattogott, villámlott, egyszer aztán akkorát dörrent, mintha az ég akarna ketté sza-

kadni. Ijedtemben beugrottam a házba. Az udvarunkon állt egy hatalmas eperfa, abba ütött a vil-lám, ketté is szakította azonnal. Pünkösdben gyakran volt viha-ros idő. Egyszer a déli miséről jöttünk hazafelé, mikor morog-ni kezdett az ég. Nemigen volt még akkor villámhárító, az utcá-ban három házba is belecsapott a mennykő, a szalmatető meg hamar lángra kapott. Szaladt az egész utca oltani, mentettük,

ami menthető. Zivatarok ide-jén a határban féltünk a legjob-ban. Ott nem volt menedék, ha elérte bennünket az idő, egymás-hoz bújunk, meg imádkoztunk. Mikor csendesedett, indultunk hazafele. A faluhoz közeledve már tudtuk, okozott-e nagyobb kárt a nyári vihar. Ha félrevert harang hangját hozta a szél, tud-tuk, hogy valahol becsapott a vil-lám, a tüzet jelezte a harangszó – mesélte Irénke néni.

Béres Istvánné

(Fotó: Kedves Zilahi Erikó)